DESVOLTAREA
ŞI IMPORTANŢA AVIAŢIEI

Acum câţiva ani, într'un articol publicat în **„Revue des Deux Mondes"**, sub titlul: „Aviaţia triumfătoare", Ch. Richet sublinia progresele uimitoare ce le-a făcut aviaţia, atât cu privire la siguranţa zborului, cât şi la creşterea vitezei şi a rezistenţei. El constata că numărul accidentelor în aviaţia comercială, în raport cu numărul transporturilor şi al kilometrilor parcurşi, se apropie, ba chiar egalează numărul accidentelor de c. f., în raport cu acelaş număr de km. parcurşi şi cu transporturile efectuate pe aceaş distanţă.

Aceasta înseamnă că o călătorie în avion nu mai prezintă în vremea noastră riscurile mari de-acum 20 de ani, căci ele sunt reduse la minimum. In consecinţă, siguranţa în materie de zbor fiind asigurată, aviaţia a eşit din faza eroică şi a intrat în faza comercială.

In adevăr, dacă consultăm liniile aeriene dinainte de izbucnirea războiului din 1939, continentale şi transoceanice, precum şi exploatarea lor comercială de către diverse companii străine, constatăm desimea reţelei lor în ultimii ani şi sporirea numărului pasagerilor. Pe măsură ce aviaţia a câştigat mai multă siguranţă şi deci a redus numărul accidentelor la acelaş nivel cu numărul accidentelor pe reţelele c. f., publicul a căpătat mai multă încredere în acest mijloc de transport modern şi rapid.

Aviaţia militară a realizat şi ea progrese mari în ultimele decenii în ce priveşte viteza, rezistenţa şi capacitatea de a transporta la mari distanţe focul, de a face recunoaşteri sau distrugeri, impuse de necesităţile operaţiilor în curs, sau a celor proectate.

In războiul din Polonia a eşit în evidenţă importanţa covârşitoare ce o are o aviaţie bine organizată, puternică, compusă din aparate de bombardament, de vânătoare, de recunoaştere şi de atac, rezistente, cu viteza mare şi capabile să îndeplinească misiunea lor principală: dominaţia aerului.

O asemenea aviaţie de luptă şi de apărare, în colaborare cu celelalte arme terestre şi navale, contribue la câştigarea victoriei şi chiar la scurtarea duratei războiului.

Invăţămintele ce se desprind din toate războaele din ultimul timp trebue să le luăm şi noi în serioasă consideraţie, făcând toate sforţările şi sacrificiile impuse de cerinţele şi interesele apărării naţionale pentru întărirea forţelor noastre aeriene.

NOUII MINIŞTRI
ŞI-AU LUAT POSTURILE IN PRIMIRE

D. general Gabriel Marinescu, noul titular al ministerului de interne, s'a prezentat Vineri la minister luându-şi postul în primire.

D-sa a luat contact cu d-nii: Coriolon Băran, subsecretar de stat, Teodor Marinescu, secretar general, Eugen Cristescu şi C. Spirescu, directori generali, precum şi întreg personalul superior al ministerului.

*

• D. general Ioan Ilcuş, noul ministru al apărării naţionale a depus Vineri la ora 1 d. a. jurământul în faţa M. S. Regelui şi în prezenţa d-lui g-ral G. Argeşanu, prim ministru.

*

După amiază, d-sa a luat departamentul în primire.

Erau prezenti d-nii: subsecretar de stat general Gh. Mihail, inspectorii generali de armată, inspectorii generali de arme şi directorii de servicii.

D. ministru general Ilcuş mulţumeşte M. S. Regelui pentru Inalta încredere. Cere muncă şi devotament. Dă pildă munca şi iubirea de ţară a marelui dispărut.

D. general inspector armată adj. Ilasievici a făcut elogiul fostului prim ministru şi ministru ad-interim al apărării naţionale, Armand Călinescu. Exprimă încrederea armatei că, noul ministru va duce mai departe şi cu succes marea operă începută de predecesorul său.

Un an dela moartea mareşalului Averescu

de GR. TRANCU-IAŞI

Cronologic, se împlineşte un an, la 1 Octombrie, de când ţara întreagă a condus, de la rotonda Atheneului la mausoleul de la Mărăşti, pe acel care a fost mareşalul Averescu, conducător de ţară şi mare ostaş.

Lui i se potriveau cuvintele lui Bossuet care, făcând elogiul funebru al mareşalului Louis de Bourbon prinţ de Condé, spunea următoarele:

„Plângeţi pe acest mare căpitan, sub el s'au format atâţia ostaşi străluciţi, umbra sa ar fi putut să mai câştige bătălii şi chiar în tăcere numele său ne însufleţeşte".

Cred că aceste cuvinte se potrivesc şi marelui nostru mareşal care trupeşte s'a despărţit de noi, dar al cărui spirit este şi va fi pururea printre noi.

Tânărul abia adolescent care a luat parte la războiul Independenţei, strălucitul doctrinar al strategiei româneşti, omul care în 1907 a salvat ţara de primejdia intervenţiei străine, atunci când nu era vorba de primejduirea unei forme sociale, ci mai mult însăşi viaţa ţării care trebuia să se pregătească pentru marea misiune istorică a întregirii.

In toate aceste momente mari, generalul Averescu a simbolizat vitalitatea şi puterea de rezistenţă a românismului.

A urmat campania strălucită din Bulgaria, când armatele româneşti ajung pentru prima oară la porţile unei capitale inamice, epoca de frământare şi pregătiri care a precedat intrării în acţiune. Au trecut unul după altul evenimentele grele din anii 1916 şi 1917. A trebuit să organizeze rezistenţa în ţara rămasă sub stăpânire românească, având de luptat cu un aliat în plină efervescenţă socială. A urmat tragedia dela Buftea.

El, glorios ostaş, a trebuit să conducă în acele clipe grele destinele ţării. Puternica sa personalitate nu a putut fi covârşită de evenimente.

Astăzi, când grelele împrejurări pe care le trăim ne îndeamnă să căutăm un punct de sprijin, noi trebuie să ne gândim alături de forţele materiale şi la forţele morale. Printre forţele morale mari care constituie patrimoniul unei naţiuni, spiritul marilor figuri constituie un îndemn.

Omul politic a guvernat ţara într'o epocă din cele mai grele. Imediat după războiu mulţimile muncitoare, exasperate de nevoi, voiau răsturnarea tuturor formelor de stat. Dar în acelaş timp mareşalul Averescu a înţeles că nu se poate opune numai baioneta contra nemulţumirilor. Trebuesc creiate condiţiuni care să satisfacă cererile legitime. Din această înaltă preocupare a isvorît întreaga legislaţie muncitorească pe care am înfăptuit-o sub auspiciile sale şi ale Regelui Ferdinand cel Leal. Mareşalul a obţinut în politica externă unul din cele mai strălucite succese diplomatice, şi anume ratificarea de către Italia a alipirii Basarabiei. A fost hărăzit de soartă ca el, copilul din ţinutul Ismailului a cărui casă natală a fost răscumpărată prin stăruinţa mea, să fie acela care să consolideze stăpânirea pentru totdeauna a românismului în Basarabia. Să nu uităm când îl deplângem pe el şi pe tovarăşa sa.

După un an dela moartea sa putem spune cuvintele care le-am spus când era în viaţă.

Poporul român îşi va aduce aminte întotdeauna de marele său căpitan, de omul de stat care a hărăzit muncitorului român libertatea sindicală şi a înfiinţat pentru nevoile sale un minister cu largi atribuţiuni; îşi vor aminti ţăranii cari prin grija sa au căpătat pământul pe care l-au muncit de veacuri şi ne vom aminti pentru totdeauna noi toţi cei care l-am apropiat şi care am activat sub directivele sale. Măndria vieţii noastre nu ştiu dacă va fi alta.

Una e sigură: „Am slujit cu credinţă pe Mareşal".

Dorim ca la 1 Octombrie să inaugurăm la Ismail, în casa în care a văzut lumina zilei, muzeul menit de a dovedi pentru totdeauna generaţiilor care se vor succede figura marelui basarabean. Acolo vor fi strânse şi păstrate preţioasele relicve destinate să fie o materializare a amintirii sale.

Neutralitatea americană

I

Dela George Washington la d. Franklin Roosevelt

de I. LUGOSIANU

Acum o sută cincizeci de ani, în mesagiul său de adio către poporul american, George Washington preconiza pentru Statele-Unite faţă de Europa o politică de izolare, care de-alungul deceniilor a găsit mereu un ecou adânc în spiritul opiniei publice din lumea nouă şi a determinat reacţiunile ei faţă de conflictele europene:

„Europa, spunea primul preşedinte american, are un complex de interese fundamentale, care nu ne privesc decât foarte de departe sau chiar nu ne privesc de loc. De aci rezultă că ea este obligată să se lase târâtă în dese neînţelegeri, ale căror cauze sunt esenţial străine de interesele noastre. De aci rezultă deasemenea că ar fi puţin înţelept pentru noi să stabilim legături artificiale cu ea şi să ne amestecăm în schimbările obişnuite ale politicii ei ori în combinaţiunile şi conflictele, care rezultă din prieteniile sau duşmăniile ei".

„Situaţia noastră aparte şi depărtarea noastră — continua George Washington — ne invită să urmăm o cale deosebită şi ne dă putinţa să o facem... Pentru ce să renunţăm la foloasele unei situaţii atât de speciale? Pentruce legând destinele noastre de o parte oarecare a Europei, să aruncăm pacea şi prosperitatea noastră în reţeaua ambiţiilor, duşmăniilor, interesului sau capriciilor Europei?".

Washington vorbea în numele Americei pionerilor şi luptătorilor pentru independenţă, în numele unei populaţii de câteva milioane de oameni, care timp de un secol trebuiau să cucerească propria lor ţară contra naturii ostile, contra spaţiului imensc şi contra sălbaticilor, să-i asigure independenţa, să-i aşeze libertăţile, să-i sporească avuţiile. Mijloacele de comunicaţie încete ale timpului puneau America la adăpostul apelor şi al distanţelor. Americanii n'aveau nimic de făcut în altă parte, câtă vreme aveau atâta de făcut la ei acasă.

*Astăzi, cei 130 de milioane de Americani, cari stăpânesc mai bine de jumătate din avuţia lumii, au interese mondiale. Nimic din ce se întâmplă pe toate oceanele şi pe toate pământurile nu le poate fi indiferent. Motorul micşorează toate depărtările şi progresul tuturor mijloacelor